

Maritiem pastoraat in de praktijk

Grenzen stellen

Tijdens de periode van de lockdown heb ik regelmatig boodschappen gedaan voor scheepsbemanningen. Het gaat vooral om snoepgoed als chips en chocola en alles wat met persoonlijke hygiëne te maken heeft zoals tandpasta of shampoo. Ook heb ik af en toe thuis pakjes aangenomen die besteld waren in webwinkels. Het is bij deze manier van helpen wel belangrijk om grenzen aan te geven. Er zijn zeevarenden die verwachten dat je de hele stad afzoekt naar iets van goede kwaliteit en tegelijkertijd bijna niks kost. Of dat je wel even een vrachtwagen vol spullen kunt komen bezorgen.

Sommige zeevarenden zijn op zoek naar spullen die in hun eigen land moeilijk verkrijgbaar zijn. Als het mij niet teveel moeite kost wil ik ze wel helpen. Zo heb ik voor een kapitein wel eens beschermende kleding gekocht om te dragen bij het mountainbiken. Mijn indruk was dat hij zichzelf ook een beetje trakteerde omdat zijn aflosser weken later dan gepland zou komen opdagen. Dat kon ik trouwens ook rustig tegen hem zeggen en leidde tot een bijzonder gesprek.

Voor een stuurman heb ik eens een enorm karaoke-apparaat met oplaadbare batterij gekocht. Dit apparaat is in zijn eigen land voortdurend uitverkocht. Hij zat als enige Filippijn aan boord en ik had met hem te doen.

Dat medewerkers van zeemanshuizen behulpzaam zijn is algemeen bekend. Vanzelfsprekend wordt ook onderzocht hoever men kan gaan. Zo vroeg een zeeman mij of ik een 'razor blade' kon kopen. In eerste instantie dacht ik dat het om scheermesjes ging waardoor ik aangaf dat het geen probleem was. Het bleek echter om een ronddraaiend mes voor in een cirkelzaag te gaan.

Het schip lag niet ver bij een bouwmarkt vandaan dus ik vertelde hem hoe hij daarheen kon gaan. En dat de lockdown in Nederland voorbij was zodat hij daar zonder problemen naartoe kon. Hij was niet tevreden met dit antwoord en vroeg me of ik kon bellen om te vragen of het product van zijn voorkeur wel beschikbaar was. Daarvoor moest ik op google kijken zo wist hij.

Ondanks dat ik het gevoel had dat hij me voor zijn karretje wilde spannen besloot ik toch maar even te zoeken. De zeevarende was op zoek naar een specifiek type van een specifiek merk en bleek de bijbehorende getallen en namen uit zijn hoofd te kennen. De zoekmachine op internet verwees mij naar een gespecialiseerd bedrijf in Zevenaar. Het was niet zomaar even een cirkelzaagje, je kan er zelfs metalen buizen mee te lijf. Toen ik aan de zeevarende vertelde dat het wel eens heel duur kon worden maakte dit hem niks uit. Aangezien ik niet kon vinden waar het in Amsterdam te koop waren besloot ik naar de leverancier te bellen.

Levering in Amsterdam bleek mogelijk maar het zou wel een paar dagen duren. Het mes moest namelijk met de hand gemaakt worden. Ook moest de man eerst weten waarvoor het bedoeld was. Toen ik zei dat het voor een zeeman was veranderde zijn stem van toon. Het bleek dat hij regelmatig vragen van Filippijnse mensen kreeg. Zijn zaag blijkt bijzonder gewild bij hanengevechten. Hierbij moeten 2 hanen vechten net zolang tot er 1 is overleden. De eigenaar van de winnende haan verdient grof geld. Het is toegestaan om messen aan hun poten te bevestigen.

De man uit Zevenaar wilde niks met deze 'sport' te maken hebben.

Toen ik dit voorzichtig aan de Filippijn vertelde kon ik merken dat ik niet de eerste was die hem had geprobeerd te helpen. Mijn gevoel dat ik voor een karretje was gespannen veranderde in een vaste overtuiging dat dit was gebeurd. Toch blijf ik mijn diensten aan zeevarenden aanbieden. Al is het maar omdat het soms een mooi verhaal oplevert. Zo eentje als deze!